

for dem, som bor hos hende, naar de har en Gerning at gøre her i Byen og ikke har deres eget Hjem at bo i, for dem, som kommer tilrejsende, og ikke mindst for os unge, som er velkomne hos hende, ikke alene naar der er en eller anden festlig Lejlighed, men ogsaa til Hverdag. Er der noget, man *skal* have talt med hende om, faar hun altid Tid dertil, skønt hun har meget at tage Vare paa, og man gaar ikke fra hende uden at have faaet mere Klarhed. Vi skylder hende meget, og derfor vil jeg gerne slutte med at udtale et

»Til Lykke med det ny Højskolehjem!«

Odense, den 23de April 1893.

Anna Lohse.

„Frænde er Frænde værst“.

»Gud fri mig for mine Venner, med mine Fjender skal jeg nok komme ud af det« maatte jeg uvilkaarlig sige til mig selv, paa Kvindesagens Vegne, ved Læsningen af Fru Meyers Artikel i »Hvad vi vil« af 23de April.

Det er anden Gang jeg tager til Orde mod ovennævnte Organ i en Sag, om hvilken man skulde tro det let for alle Kvindesagsvenner at enes. I sin Iver for at skabe ny Forhold og ny Livsveje for Kvinderne overser Fru Meyer Nødvendigheden af, at de sættes i Stand til, saa dygtigt som muligt, at udføre de Gerninger, til hvilke de hidtil har været henvist. Det har skortet meget paa Oplæring i saa Henseende, denne Mangel har affødt meget slet udført Arbejde, som umuligt har kunnet tale for Kvindens berettigede Adkomst til at slaa ind paa nye Veje, og endnu mindre for hendes Deltagelse i Samfundsstyrelsen. Den stakkels Husgerningsundervisning, som nu dog saa mange Steder er optaget som et nødvendigt Led i den almene Opdragelse, finder ikke Naade for Fru Meyers Øjne. Hun er aabenbart bange for, at det ved den skal fastslaas, at der er Forskel paa Drenges og Pigers Behov med Hensyn til Opdragelse.

»For det Første«, siger Fru Meyer, »ligger det langt fra for alle Piger at være huslige, og for det andet kan